

[Pürschel.]

man sig at gaa over til en Ordning, hvor man har Doms mænd, og hvor man derfor vil søge at koncentrere saa meget som muligt af Retsforhandlingen netop i Domsforhandlingen, saa vil de særlig snævre Regler dèr bevirke, at hele det almindelige Synspunkt slet ikke vil slaa igennem, fordi dèr bliver Domsforhandlingen jo i Virkeligheden, hvis den gennemføres rigtigt efter sit Begreb, praktisk talt hele Retsforhandlingen, og derfor vil der ikke være nogen Mening i at have Særregler. Derfor har jeg ment — og det beder jeg altsaa overvejet i Sommerens Løb —, om det ikke vil være rigtigt at kaste denne Sondring bort.

Med Hensyn til Sagførernes Mødeberettigelse er der paa en Række Punkter naaet Enighed, men jeg vil kun omtale eet Punkt, det er Adgangen til at møde for Højesteret. Der er dèr for mig egentlig ikke nogen Tvivl om, at den Ordning, man har med en Prøve, er en ganske god Ordning, og jeg vilde blive staaende ved den, hvis jeg blot kunde skabe Sikkerhed for, at man ad den Vej fik et tilstrækkelig stort Antal Højesteretssagførere. Det er saamænd meget muligt, at man kunde nøjes med at fastsætte, at der skulde være mindst 80 eller 100 eller saadant noget lignende. Det, der for mig er Skyggesiden ved den nuværende Ordning, er, at saaledes som det praktiseres, bliver Højesterets-sagførerstillingen en Monopolstilling; det er efter min Mening Faren og Ulempen ved den.

Men man kan ikke se bort fra, at der, selv om man har den mundtlige Procedure, saa alligevel stilles særlige Krav til de Folk, der skal procedere for Højesteret, og dette kom ogsaa frem i det Foredrag, som Højesteretsassessor Paulsen holdt, hvor han netop gjorde opmærksom paa, at man oppe i Norge havde følt Ulempe ved at give en alt for let Adgang til at blive berettiget til at procedere for Højesteret netop derigennem, at de Folk, der kun møder en Gang imellem, helt mangler den Evne, der er saa uhyre værdifuld for Højesteretsproceduren, Evnen til at skelne mellem det væsentlige og det uvæsentlige, Modet til at skære bort, til at begrænse Sagen til netop det, det drejer sig om.

Jeg tror derfor, man vil komme til at føle det som en alvorlig Ulempe, hvis man giver en alt for vid Adgang til at møde for Højesteret. Jeg har foreløbig stillet mig paa det Standpunkt, som blev vedtaget i begge Ting, sidste Gang Rets-

plejeloven var til Behandling, men jeg gør det i og for sig uden nogen større Begejstring, fordi denne Ordning er saa indviklet — og jeg kan jo ikke sige mig fri for at have gjort den endnu mere indviklet —, at den i og for sig efter min Mening ikke egner sig til at opretholdes. Men det er ogsaa et af de Punkter, hvor man maaske i Sommerens Løb kan finde en Udvej. Jeg anser ikke noget af det, man er naaet til, for at være tilfredsstillende.

Vi har jo stillet et Forslag — og jeg skal gerne melde mig som i hvert Fald een af Fædrene til det — om, at man igennem visse Bødeikendelser skulde kunne berøve en Sagfører Adgang til at procedere ved Højesteret og Landsret. Der har været rejst forskellige Indvendinger derimod, og jeg er slet ikke blind for, at der kan rejses vægtige Indvendinger imod Forslaget. Jeg tror dog, en Del af disse kunde imødegaaes, hvis man krævede, at de Bøder, der skulde kunne komme i Betragtning her, skulde have en vis Størrelse, f. Eks. 40 Kr. eller saadant noget lignende. Derved vilde man sikre imod den Indvending fra Sagførernes Side, at rene Bagatelforseelser kom med i Betragtning, og det vilde efter min Mening ikke betyde nogen Føringelse af Regelen. Tanken med Regelen var jo den, at man vilde give Højesteret en Adgang til at fri sig for de Elementer blandt Sagførerne, som viste sig ganske ude af Stand til at vurdere rigtigt, eller som til Trods for en rigtig Vurdering alligevel ikke tog i Betænkning at føre en Sag op til Højesteret, skønt den aldrig burde være ført derop. Denne Tanke tror jeg jo har nogen Værdi, hvis man giver den meget vide Mødeberettigelse.

Saa vil jeg endnu gøre nogle faa Bemærkninger om tre eller maaske fire Ændringsforslag. Først om Ændringsforslag Nr. 163, der har søgt at formulere den Tanke, som baade Justitsministeren og jeg var inde paa ved første Behandling om, at det er ogsaa Forsvarerens Pligt at medvirke til at bringe Sandheden frem. Det er og maa være en Opgave for alle de forskellige Elementer i Retten, for Dommeren, for Anklagemyndigheden og for Forsvareren, at virke hen til, at man faar et Resultat, der kan betegnes som et retfærdigt Resultat, og dette kan man ikke sige er Tilfældet, naar Sagføreren procederer til Frifindelse i Tilfælde, hvor han ikke kunde være i Tvivl om, at den paa-gældende burde domfældes; og det tror jeg, man har Lov til at sige, man har set